

гостъ — подъ страхъ на убийство при случай на измѣна, отказъ или предателство. Тая частична революционна работа се вършеше главно отъ К. Е. Н. Бояджиева и В. Размова до като организацията стана по-многочленна и се наложи опредѣляне на десетнички и групови началнички. Женитѣ си опредѣлиха малтъкъ членски вносъ колкото за поддържане на организационната връзка. Нѣкои отъ тѣхъ дори сполучиха да се снабдятъ съ оржие, съ което азъ съмъ упражнявалъ на стрелба съ предварителна подготовка съ прицелване на огледало.

Общо е мнението на ученитѣ, че жената по природа е съ мекъ сърдце — съ благъ характеръ изобщо. Но погрѣшна е тази мисль. Условиата при които живѣемъ не правятъ изключение въ по-мека форма за жената, а сж по-угнетающи за нея. Неравенството ѝ съ мъжа предъ законитѣ на страната, неравенството ѝ съ мъжа въ семейния животъ, понесла тежкия кръстъ на майка, възпитателка и домакиня, жената най-после потърсва изходъ за по-добъръ животъ отъ това си положение, било заедно съ мъжътъ си рамо до рамо, било сама и противъ него.

Жената се нуждае отъ съзнанието за нейнитѣ права — дайте ѝ го, тя е великолепа агитаторка и организаторка на революции.

Въ Охридско и другаде.

Предназначението на организацията на женитѣ бѣше чисто благотворителна по форма и търпима отъ властта. Обаче по съдържание тя бѣше революционна, тъй като тя подпомагаше не само бедстващи хора въ града (съ събирани срѣдства благотворително), но сътия срѣдства се поддържаха и нелегални хора и четниците, а най-много ония които заемаха специална служба въ организацията, изоставили кжща, стари родители, жена и деца а пр., като напр: куриери, доставчици на оржие, укриватели на нелегални, попаднали въ затвора и др. Това ѝ положение на организацията на женитѣ я поставяше въ нелегалнитѣ. Организация, въ която не взематъ участие и женитѣ или се укрива всичко отъ тѣхъ, не постига никакви реални революционни резултати. Лансиранитѣ си мисли азъ ще подкрепя съ факти отъ живота и развоя на организацията на женитѣ въ гр. Охридъ